

———— Nagy Attila

MATICKA-TÁJ

Hommage à Maticska Jenő

Megtépázott ágaival
Óvón borul a völgy fölé
Maticska fája –
Szárak köhögés rázza a tájat,
A szamártövis már húsba vághat:

Sem elébe, de sem mögé,
A gondok rozoga talicskája
Nem kerül már, mert lelkesen
Alapoz, ha van miből – hogy
Ne peregjen le sem az emlék,

Sem a jelen, mely óvón borul
Föléje és a borongó tájra –
Épen maradjon majd a festmény,
Maticska őszi, téli – megviselt,
De termő fája...

FÜST LENGEDÉZ

Füst lengedez, egy régi kémény
Gyermekkori a füst, az élmény
Gyermekkori már lassan minden
És úgy érzem, hogy minden szinten

Nem vonz az újabb, árad a régi
Minden oly földi, bár mintha égi –
Emlék suhan át testen, lelken
Át – és kihül egy gyomos telken...